

28 MAART 2003

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr.

eiser,

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van
Cassatie, kantoor houdende te
alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR voor het
grondgebied van de provincie , in naam van het Vlaams Gewest, met
kantoor gevestigd te ,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van
Cassatie, kantoor houdende te , alwaar keuze
van woonplaats wordt gedaan.

I. Bestreden beslissing

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 16 oktober 2001
gewezen door het Hof van Beroep te Antwerpen.

II. Rechtspleging voor het Hof

Voorzitter heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht heeft geconcludeerd.

III. Feiten

Uit het verzoekschrift en het bestreden arrest blijkt het volgende :

1. bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Tongeren van 24
oktober 1995 werd eiser veroordeeld tot herstel van de plaats in zijn
oorspronkelijke toestand door afbraak van het fitnesscentrum met uitbreiding
staande op het perceel te binnen een termijn van één jaar ;

2. het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigde bij arrest van 28
maart 1996 bovenvermeld vonnis en veroordeelde eiser tot betaling van een
dwangsom van 5.000 BEF “per dag bij niet-uitvoering van het arrest binnen
één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest” ;

3. tegen het arrest van het hof van beroep werd cassatieberoep
ingesteld, hetgeen door het Hof werd verworpen bij arrest van 8 oktober 1996 ;

4. op 16 maart 1998 werden het vonnis en het arrest van het hof van beroep aan eiser betekend, met bevel de dwangsom “vanaf heden” te betalen ;

5. op 10 juni 1998 werd het beslag gelegd voor de verbeurde dwangsom van 87 x 5.000 BEF, dit is voor de periode van 16 maart 1998 tot 10 juni 1998 ;

6. eiser kwam tegen dit beslag in verzet voor de Beslagrechter te Tongeren ;

7. deze oordeelde bij tussenvonnis van 24 juni 1999 dat de dwangsom verbeurd was vanaf de betekening van het arrest van 28 maart 1996, zijnde op 16 maart 1998 ;

8. tegen deze beschikking werd door eiser hoger beroep ingesteld ;

IV. Middelen

Eiser voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan.

1. Eerste middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- *artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet.*

Aangevochten beslissingen

Het bestreden arrest verklaart het hoger beroep tegen het tussenvonnis van 24 juni 1999 van de eerste rechter ongegrond en bevestigt deze beschikking en verklaart het hoger beroep van verweerder tegen het eindvonnis van de eerste rechter van 4 november 1999 gegrond en wijst de oorspronkelijke vordering van eiser af, en veroordeelt eiser tot betaling van de gerechtskosten, op volgende gronden :

“ (...) dat alle argumenten die (eiser) uitgebreid ontwikkeld heeft in zijn conclusies in hoger beroep en die geresumeerd werden in het tussenarrest van 13 maart 2001, elke juridische grond missen en heel de proceshouding van (eiser) er enkel en alleen op gericht is zich met alle – vooral onmogelijke – middelen te verzetten tegen de lastens hem uitgesproken veroordeling tot herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke staat door de afbraak van de in een agrarisch gebied gebouwd fitnesscentrum ;

1. (...) dat de eerste rechter volledig ten onrechte in de tussenbeschikking van 24 juni 1999 heeft gesteld 'dat de uitvoering in beginsel bestaat uit de mogelijkheid om ofwel een dwangsom te laten verbeuren lastens de partij die veroordeeld wordt om iets te doen, ofwel persoonlijk op te treden ingevolge machtiging door de rechtbank' ;

Dat de eerste rechter daarbij een interpretatie heeft gegeven aan het correctioneel arrest van 28 maart 1996 van dit hof dat er mede onverenigbaar is en waartoe hij niet bevoegd is, nu de interpretatie, zo die nodig zou zijn, quod non, aan de grondrechter toekomt ;

(...) dat immers voormeld arrest uitdrukkelijk bij eenparigheid het bestreden vonnis van 24 oktober 1995 heeft bevestigd waarbij (eiser) en wijlen zijn echtgenote 'in solidum veroordeeld werden tot het herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke toestand door afbraak van het fitnesscentrum met uitbreiding staande op het perceel te ... binnen een termijn van één jaar' ;

Dat het hof bovendien besliste 'dat de machtiging voorzien in artikel 65, par. 2, van de wet van 29 maart 1962 wordt verleend, niet aan de burgerlijke partijen (te weten en gemachtigde ambtenaar etc.), maar aan de gemachtigde ambtenaar en het College van Burgemeester en Schepenen' ;

Dat het hof bovendien ook nog besliste 'dat aan beklaagden (te weten (eiser) en wijlen zijn echtgenote) solidair een dwangsom wordt opgelegd van 5.000 BEF per dag bij niet uitvoering van het arrest binnen één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest' ;

(...) dat de eerste rechter dienvolgens totaal ten onrechte heeft gesteld dat 'de rechter ten gronde in casu aan huidige verweerder (versta het Vlaamse Gewest) de vrije keuze liet om, indien de werken van herstel binnen de opgelegde termijn niet werden uitgevoerd, hetzij zelf in te staan voor de uitvoering ervan mits invordering van de daaraan verbonden kosten op (eiser), hetzij aanspraak te maken op de dwangsom' ;

(...) dat de verplichting om de stedenbouwovertreding ongedaan te maken op de overtreder rust en op het onroerend weegt (wie er ook de

eigenaar van mag zijn) en het de veroordeelde-overtreder behoort om deze te doen ophouden, reden waarom de hoven en rechtbanken aan de bouwovertreeders meestal een bepaalde termijn geven om daar vrijwillig toe over te gaan ;

Dat zoals hoger gesteld, het hof aan (eiser) een termijn van één jaar gaf vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het arrest ;

Dat dit het geval was op 8 oktober 1996 toen bij arrest van het Hof van Cassatie de voorziening van (eiser) en zijn echtgenote werd verworpen ;

Dat thans, 4 jaar later, (eiser) daar nog steeds niet toe overgegaan is ;

Dat die verplichting niet op het Vlaamse Gewest als openbare overheid rust en het feit dat het vonnis en het arrest de gemachtigde ambtenaar machtigen om tot gedwongen uitvoering van het vonnis of het arrest te laten overgaan, niet betekent dat zij daartoe de plicht hebben ;

Dat een dergelijke interpretatie in strijd is, niet alleen met de letterlijke bewoordingen van het vonnis en het arrest, maar bovendien met het bepaalde van de stedenbouwwet en de desbetreffende decreten ;

(...) dat het derhalve volstaat vast te stellen dat (eiser) – nog steeds – geen gevolg heeft gegeven aan het arrest waarbij hij verplicht werd zijn illegaal opgericht fitnesscentrum af te breken ;

(...)”.

Grieven

Het hof van beroep stelde in het tussenarrest van 13 maart 2001, waarnaar het bestreden arrest verwijst, dat eiser in zijn conclusie in beroep stelde dat de discussie tussen partijen zich beperkt tot de vraag of van hem al dan niet een dwangsom kan worden geëist en dat hij van oordeel is dat van hem geen dwangsom kan worden geëist omdat “1. De veroordeling tot een dwangsom onmogelijk is wanneer de schuldeiser zelf het rechtsherstel kan bewerkstelligen (...)”.

Eiser liet inderdaad in zijn “beroepsbesluiten houdende incidenteel beroep” neergelegd ter griffie op 24 mei 2000, gelden dat geen uitvoering kan gegeven worden aan een veroordeling tot een dwangsom wanneer de

schuldeiser (in casu verweerder) zelf in de mogelijkheid verkeert om het rechtsherstel te bewerkstelligen, waarbij verwezen werd naar rechtsleer en rechtspraak in die zin.

Bovendien stelde eiser in deze beroepsbesluiten dat er in dit verband geen rechtspraak bestaat van het Benelux-Gerechtshof dat dient te waken over de toepassing van de eenvormige Beneluxwet inzake de dwangsom en dat, teneinde duidelijkheid te brengen over de vraag of een schuldenaar van een hoofdveroordeling kan veroordeeld worden tot de betaling van een dwangsom ter uitvoering van deze hoofdveroordeling, wanneer de schuldeiser van deze hoofdveroordeling zelf de uitvoering van de hoofdveroordeling kan bewerkstelligen, deze vraag als een prejudiciële vraag aan het Benelux-Gerechtshof moest worden voorgelegd.

In het bestreden arrest wordt verwezen naar het correctioneel vonnis van 24 oktober 1995 en het arrest van het hof van beroep van 28 maart 1996, waarin de dwangsom werd opgelegd, en wordt gesteld dat de verplichting om tot afbraak over te gaan op de overtreder rust en vaststaat dat eiser nog steeds niet tot afbraak is overgegaan.

Noch met deze overwegingen noch met enige ander overweging in het bestreden arrest wordt echter geantwoord op bovenvermelde middelen van eiser.

Het arrest is derhalve niet regelmatig gemotiveerd (schending van artikel 149 van de Grondwet).

2. Tweede middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- artikel 1385bis, derde en vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek (de artikelen 1.3 en 1.4 van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom).

Aangevochten beslissingen

Het bestreden arrest verklaart het hoger beroep tegen het tussenvonnissen van 24 juni 1999 van de eerste rechter ongegrond en bevestigt deze beschikking en verklaart het hoger beroep van verweerder tegen het

eindvonnis van de eerste rechter van 4 november 1999 gegrond en wijst de oorspronkelijke vordering van eiser af, en veroordeelt eiser tot betaling van de gerechtskosten, op volgende gronden :

“(…)

1. (...) dat de eerste rechter volledig ten onrechte in de tussenbeschikking van 24 juni 1999 heeft gesteld ‘dat de uitvoering in beginsel bestaat uit de mogelijkheid om ofwel een dwangsom te laten verbeuren lastens de partij die veroordeeld wordt om iets te doen, ofwel persoonlijk op te treden ingevolge machtiging door de rechtbank’ ;

Dat de eerste rechter daarbij een interpretatie heeft gegeven aan het correctioneel arrest van 28 maart 1996 van dit hof dat er mede onverenigbaar is en waartoe hij niet bevoegd is, nu de interpretatie, zo die nodig zou zijn, quod non, aan de grondrechter toekomt ;

(...) dat immers voormeld arrest uitdrukkelijk bij eenparigheid het bestreden vonnis van 24 oktober 1995 heeft bevestigd waarbij (eiser) en wijlen zijn echtgenote ‘in solidum veroordeeld werden tot het herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke toestand door afbraak van het fitnesscentrum met uitbreiding staande op het perceel te Bilzen ... binnen een termijn van één jaar’ ;

Dat het hof bovendien besliste ‘dat de machtiging voorzien in artikel 65, par. 2 van de wet van 29 maart 1962 wordt verleend, niet aan de burgerlijke partijen (te weten en gemachtigde ambtenaar etc.), maar aan de gemachtigde ambtenaar en het College van Burgemeester en Schepenen’ ;

Dat het hof bovendien ook nog besliste ‘dat aan beklaagden (te weten (eiser) en wijlen zijn echtgenote) solidair een dwangsom wordt opgelegd van 5.000 BEF per dag bij niet uitvoering van het arrest binnen één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest’ ;

(...) dat de eerste rechter diensvolgens totaal ten onrechte heeft gesteld dat ‘de rechter ten gronde in casu aan huidige verweerder (versta het Vlaamse Gewest) de vrije keuze liet om, indien de werken van herstel binnen de opgelegde termijn niet werden uitgevoerd, hetzij zelf in te staan voor de

uitvoering ervan mits invordering van de daaraan verbonden kosten op (eiser), hetzij aanspraak te maken op de dwangsom' ;

(...) dat de verplichting om de stedenbouwovertreding ongedaan te maken op de overtreder rust en op het onroerend weegt (wie er ook de eigenaar van mag zijn) en het de veroordeelde-overtreder behoort om deze te doen ophouden, reden waarom de hoven en rechtbanken aan de bouwovertreders meestal een bepaalde termijn geven om daar vrijwillig toe over te gaan ;

Dat zoals hoger gesteld, het hof aan (eiser) een termijn van één jaar gaf vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het arrest ;

Dat dit het geval was op 8 oktober 1996 toen bij arrest van het Hof van Cassatie de voorziening van (eiser) en zijn echtgenote werd verworpen ;

Dat thans, 4 jaar later, (eiser) daar nog steeds niet toe overgegaan is ;

Dat die verplichting niet op het Vlaamse Gewest als openbare overheid rust en het feit dat het vonnis en het arrest de gemachtigde ambtenaar machtigen om tot gedwongen uitvoering van het vonnis of het arrest te laten overgaan, niet betekent dat zij daartoe de plicht hebben ;

Dat een dergelijke interpretatie in strijd is, niet alleen met de letterlijke bewoordingen van het vonnis en het arrest, maar bovendien met het bepaalde van de stedenbouwwet en de desbetreffende decreten ;

(...) dat het derhalve volstaat vast te stellen dat (eiser) – nog steeds – geen gevolg heeft gegeven aan het arrest waarbij hij verplicht werd zijn illegaal opgericht fitnesscentrum af te breken ;

(...)

3. (...) dat (eiser) stelt dat de termijn van één jaar niet verstreken was op 16 maart 1998 toen hem het bevel werd betekend ;

(...) dat hoger reeds werd gesteld dat het arrest van dit hof van 28 maart 1996 kracht van gewijsde heeft gekregen op 8 oktober 1996 door het enkel feite dat de voorziening in cassatie bij arrest van die datum verworpen werd ;

Dat immers door de verwerping van de voorziening het arrest van het hof definitief werd ;

(...)

Dat zoals gesteld, dit arrest definitief werd op 8 oktober 1996 zodat de termijn om tot herstel over te gaan verliep op 8 oktober 1997 ;

(...) dat het Vlaamse Gewest dienvolgens terecht het verstrijken van die periode heeft afgewacht, in de -ijdele- hoop dat (eiser) uiteindelijk gevolg zou geven aan de hem opgelegde verplichting ;

Dat het Vlaamse Gewest in januari 1998 vaststelde dat (eiser) niet tot afbraak was overgegaan ;

Dat het nadien, meer bepaaldelijk op 16 maart 1998, tot betekening liet overgaan van zowel het correctioneel vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren van 24 oktober 1995 als het arrest van dit hof van 28 maart 1996 ;

Dat het aldus de bepalingen van artikel 1385bis Ger. W. strikt en nauwkeurig heeft nageleefd ;

Dat in die akte uitdrukkelijk werd verwezen naar de dwangsom waarvan werd gesteld dat die “vanaf heden” verschuldigd was ;

(...) dat (eiser) dienvolgens volledig rechtsgeldig op de hoogte werd gebracht door de akte van 16 maart 1998 van het beginnen verbeuren van de dwangsom van 5.000 BEF per dag ;

(...)”.

Grieven

Luidens artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, kan de dwangsom niet worden verbeurd voor de betekening van de uitspraak waarbij zij is vastgesteld.

De vereiste van betekening heeft tot doel, enerzijds, de veroordeling ter kennis te brengen van de schuldenaar en, anderzijds, ter kennis van de schuldenaar te brengen dat de schuldeiser nakoming verlangt van de rechterlijke uitspraak.

Krachtens het vierde lid van artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter bepalen dat de veroordeelde de dwangsom pas na verloop van een zekere termijn zal kunnen verbeuren.

Deze termijn begint pas te lopen vanaf het ogenblik van de betekening van de beslissing die de dwangsom oplegt, zelfs indien die beslissing bepaalt dat deze termijn begint te lopen vanaf het in kracht van gewijsde gaan van de beslissing.

Het arrest dat, inzake stedenbouw, bepaalt dat de afbraak van de woning dient te gebeuren binnen een termijn van één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het arrest, en dat een dwangsom verschuldigd is bij gebrek aan uitvoering van het arrest binnen een termijn van één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest, bij gebrek aan afbraak binnen deze termijn een dwangsom verschuldigd is, maakt gebruik van de mogelijkheid van artikel 1385bis, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

De aldus bepaalde dwangsom kan derhalve pas verbeuren vanaf het ogenblik van het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de betekening van de beslissing waarbij de dwangsom werd opgelegd.

Eiser liet in “beroepsbesluiten houdende incidenteel beroep” gelden dat de termijn van één jaar waarbinnen hij tot herstel moest overgaan nog niet verstreken was op het ogenblik dat het bevel tot betaling werd betekend op 16 maart 1998, zodat geen dwangsom verschuldigd was voor de periode waarvoor verweerder de betaling van de dwangsom vorderde. Eiser stelde dat de dwangsom slechts kon worden verbeurd vanaf het ogenblik dat de termijn van één jaar die werd gegeven voor uitvoering van de hoofdveroordeling was verstreken te rekenen vanaf de datum van de betekening van de beslissing waarbij de dwangsom werd opgelegd.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 28 maart 1996 het correctioneel vonnis van 24 oktober 1995, waarin eiser veroordeeld werd tot het herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar, bevestigde, en dat in het arrest van 28 maart 1996 werd beslist dat een dwangsom wordt

opgelegd van 5.000 BEF per dag bij niet uitvoering van het arrest binnen één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest.

Uit het bestreden arrest blijkt bovendien dat het arrest van 28 maart 1996 in kracht van gewijsde ging op 8 oktober 1996, ingevolge de verwerping van de cassatievoorziening bij arrest van het Hof op 8 oktober 1996, en dat het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 28 maart 1996 (samen met het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Tongeren van 24 oktober 1995) pas betekend werd aan eiser op 16 maart 1998.

Aangezien op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van het arrest dd. 28 maart 1996 dit arrest nog niet aan eiser werd betekend en eiser derhalve nog niet in kennis werd gesteld van het feit dat verweerder nakoming verlangde van dit arrest, begon de termijn van één jaar voor afbraak, waarna een dwangsom zou verschuldigd zijn, nog niet te lopen op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan. Pas vanaf de datum van betekening, 16 maart 1998, was eiser op de hoogte van het feit dat verweerder de uitvoering van het arrest wenste en kon de termijn van één jaar beginnen lopen. De dwangsom zou pas kunnen beginnen verbeuren na verloop van deze termijn van één jaar, met name vanaf 16 maart 1999, indien op dat ogenblik nog niet tot afbraak was overgegaan.

Uit het tussenarrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 13 maart 2001, het tussenvonniss van de beslagrechter te Tongeren van 25 februari 1999 en de akte van verzet tegen verkoop met dagvaarding voor de beslagrechter dd. 18 juni 1998 blijkt dat door eiser en wijlen zijn echtgenote verzet werd aangetekend tegen het bevel tot betalen van 16 maart 1998 en het uitvoerend beslag dat werd gelegd op 10 juni 1998 voor de kosten van de expedities, de kosten van de betekening-bevel, de hoofdsom van 435.000 BEF zijnde de dwangsom van 5.000 BEF per dag berekend vanaf 16 maart 1998 tot en met 10 juni 1998, de kosten etc.

Het verzet van eiser en wijlen zijn echtgenote betrof derhalve een beslag m.b.t. de dwangsom van 16 maart 1998 tot en met 10 juni 1998, d.i. de dwangsom die betrekking heeft op een periode voordat één jaar verstreken was sinds de betekening van de beslissing waarbij de dwangsom werd opgelegd.

Het bestreden arrest, dat oordeelt dat de termijn van één jaar voor uitvoering van het arrest van 28 maart 1996 begint te lopen op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest op 8 oktober 1996 en dat derhalve vanaf de datum van betekening van het arrest van 28 maart 1996, op 16 maart 1998, de dwangsom kon worden verbeurd, en oordeelt dat verweerder de bepalingen van artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek strikt heeft nageleefd en derhalve terecht betaling vordert van de dwangsom voor de periode van 16 maart 1998 tot 10 juni 1998, schendt artikel 1385bis, derde en vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

Artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek stemt overeen met artikel 1 van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom.

Die wetbepaling is in België in werking getreden op 1 maart 1980, samen met de Benelux-Overeenkomst houdende Eenvormige wet betreffende de dwangsom en de genoemde eenvormige wet, vervat in de bijlage van deze overeenkomst, ondertekend te 's-Gravenhage op 26 november 1973 en goedgekeurd bij de wet van 31 januari 1980.

De rechtsregel die zowel in artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek als in artikel 1 van de Eenvormige wet besloten is, is een rechtsregel die gemeen is aan België, Luxemburg en Nederland in de zin van artikel 1 van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van het Benelux-Gerechtshof.

Indien het Hof oordeelt dat voor de beoordeling van de gegrondheid van het tweede middel tot cassatie een uitlegging vereist is van artikel 1 van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom, zal het Hof van Cassatie aan het Benelux-Gerechtshof volgende prejudiciële vragen nopens deze uitlegging moeten stellen :

1. Is de termijn door de dwangsomrechter aan een veroordeelde verleend om de hoofdveroordeling uit te voeren, een termijn in de zin van artikel 1, lid 4, van de eenvormige wet ?

2. Moet artikel 1 van de Eenvormige wet betreffende de dwangsom aldus worden uitgelegd dat wanneer de dwangsomrechter heeft bepaald dat de veroordeelde pas na een zekere termijn de dwangsom zal kunnen verbeuren en

de betekening van de uitspraak waarbij de dwangsom is vastgesteld, gebeurt na het verstrijken van de termijn, die termijn slechts kan ingaan vanaf de betekening van de uitspraak ?

V. Beslissing van het Hof

1. Tweede middel

Overwegende dat, luidens artikel 1385bis, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, dat overeenstemt met artikel 1, lid 3, van de Eenvormige Wet, de dwangsom niet kan worden verbeurd voor de betekening van de uitspraak waarbij ze is vastgesteld ;

Dat, luidens het vierde lid van dit artikel, dat overeenstemt met artikel 1, lid vier, van de Eenvormige Wet, de rechter kan bepalen dat de veroordeelde pas na verloop van een zekere termijn de dwangsom zal kunnen verbeuren ;

Overwegende dat de termijn die de rechter toekent voor de uitvoering van de hoofdveroordeling, en de termijn gedurende die volgens de beslissing van de rechter de dwangsom niet is verbeurd, van verschillende juridische aard en strekking zijn ; dat immers de eerst vermelde termijn bedoeld is om aan de schuldenaar de gelegenheid te geven de tegen hem uitgesproken veroordeling na te komen ;

Dat de termijn als bedoeld in artikel, lid 4, van de Eenvormige Wet, ertoe strekt de schuldenaar nog enige tijd te geven de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van een dwangsom tot gevolg heeft ;

Dat, zoals blijkt uit het arrest in de zaak van 25 juni 2002 van het Benelux Gerechtshof, “de betekening tot doel heeft ter kennis van de schuldenaar te brengen dat de schuldeiser nakoming van de rechterlijke uitspraak verlangt en dat de schuldenaar mitsdien ook ervan op de hoogte gesteld moet worden dat de dwangsomrechter hem nog een bepaalde termijn heeft vergund om aan de veroordeling te voldoen voordat een dwangsom wordt verbeurd” en daaruit volgt “dat de termijn als bedoeld in artikel 1, lid 4, van de Eenvormige Wet pas ingaat op het moment van de betekening van de uitspraak waarbij de dwangsom is bepaald” ;

28 MAART 2003

Overwegende dat hieruit volgt dat wanneer de dwangsomrechter een termijn bepaalt voor de uitvoering van de hoofdveroordeling en oordeelt dat de opgelegde dwangsom eerst zal verschuldigd zijn na verloop van die termijn, deze termijn wat de dwangsom betreft, de strekking heeft aan de veroordeelde nog enige tijd te geven de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van de dwangsom tot gevolg heeft ; dat deze termijn wat de dwangsom betreft, dient beschouwd te worden als een termijn als bedoeld in artikel 1385bis, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek ;

Overwegende dat de appèlrechter vaststelt dat op 16 maart 1998 werd overgegaan tot de betekening van het vonnis van 24 oktober 1995 en van het arrest van 28 maart 1996 met bevel waarbij uitdrukkelijk werd verwezen naar de dwangsom waarvan werd vastgesteld dat die “vanaf heden” verschuldigd was en dat op 10 juni 1998 beslag werd gelegd voor de verbeurde dwangsom van 87 x 5.000 BEF, dit is voor de periode van 16 maart 1998 tot 10 juni 1998 ; dat hij vervolgens oordeelt dat verweerder dienvolgens correct heeft gehandeld ;

Dat de appèlrechter aldus oordeelt dat de dwangsom kan worden verbeurd vooraleer de termijn van één jaar, die was toegekend om aan de veroordeling te voldoen voordat de dwangsom wordt verbeurd, is verstreken sinds de betekening van de beslissing waarbij de dwangsom werd opgelegd ;

Dat hij door aldus te beslissen artikel 1385bis schendt ;

Dat het middel gegrond is ;

2. Overige grieven

Overwegende dat de overige grieven niet tot ruimere cassatie kunnen leiden ;

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

28 MAART 2003

Vernietigt het bestreden arrest, behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvankelijk verklaart ;

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest ;

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over ;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van Beroep te Brussel.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, eerste kamer, te Brussel, door voorzitter , de raadsheren , en in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend en drie uitgesproken door voorzitter , in aanwezigheid van advocaat-generaal met opdracht , met bijstand van afgevaardigd adjunct-griffier .